

ΜΠΑΛΕΤΟ ΤΗΣ ΣΚΑΛΑΣ ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ
ΠΑΤΤΙΧΕΙΟΝ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ

Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας

5-6 ΙΟΥΛΙΟΥ 2005

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΛΑΡΝΑΚΑΣ 2005

Χαιρετισμός Δημάρχου Λάρνακας

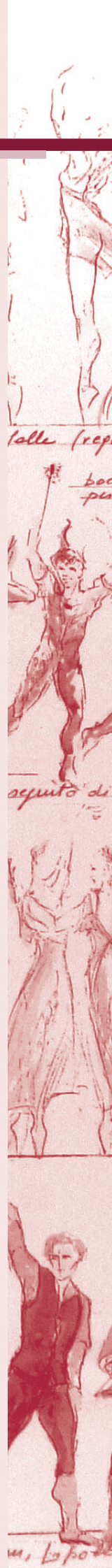

Είναι με μεγάλη μας χαρά που ανοίγουμε το Φεστιβάλ Λάρνακας με μια τόσο πολυσήμαντη παραγωγή. Η κάθοδος του Μπαλέτου της Σκάλας του Μιλάνου θεωρείται μεγάλη επιτυχία για το Φεστιβάλ. Το φημισμένο μπαλέτο της Σκάλας του Μιλάνου με το «Όνειρο καλοκαιρινής νύκτας» θα μας αφήσει στιγμές γεμάτες μαγεία.

Συγχαίρω τους διοργανωτές της αξιόλογης και ποιοτικής αυτής εκδήλωσης που αποτελεί σημαντικό γεγονός για την καλλιτεχνική ζωή του τόπου μας και εύχομαι όλη η Κύπρος να δει αυτή την μοναδική παράσταση.

Η Λάρνακα δίνει την ευκαιρία στους Κύπριους μα και στους ξένους επισκέπτες να βιώσουν μια πλούσια και πολυδιάστατη εμπειρία μέσα από τον πολιτισμό και την κουλτούρα μας.

Ανδρέας Μωυσέως
Δήμαρχος Λάρνακας

Το Μπαλέτο της Σκάλας του Μιλάνου - Teatro alla Scala - BALLET COMPANY

Un' Iniziativa del programma MIMed - Comune di Milano

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΛΑΡΝΑΚΑΣ 2005

ΠΑΤΤΙΧΕΙΟΝ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ, 5 & 6 ΙΟΥΛΙΟΥ - 2005 ΩΡΑ 21:00
PATTICHION MUNICIPAL AMPHITHEATRE OF LARNACA, JULY 5 & 6 - 2005 TIME 21:00

ΜΠΑΛΕΤΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΚΑΛΑΣ ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ
Διεύθυνση **FRÉDÉRIC OLIVIERI**
TEATRO ALLA SCALA BALLET COMPANY
Director **FRÉDÉRIC OLIVIERI**

Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας
Παραγωγή του Θεάτρου της Σκάλας του Μιλάνου
A Midsummer Night's Dream
Production: Teatro Alla Scala

National Premiere

OFFICIAL SPONSOR OF THE TOURING ACTIVITY
OF TEATRO ALLA SCALA BALLET COMPANY

**ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
BOARD OF DIRECTORS**

Πρόεδρος
President

Gabriele Albertini
Mayor of Milan

Αντιπρόεδρος
Vice President

Bruno Ermolli

Μέλη
Members

Fedele Confalonieri
Stéphane Lissner
Vittorio Mincato
Paolo Sciumé
Carlo Secchi
Marco Tronchetti Provera

Stéphane Lissner

Γενική Διεύθυνση & Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Chief Executive and Artistic Director

Fortunato Ortombina

Καλλιτεχνική Διεύθυνση
Co-ordinator of the Artistic Direction

**ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
BOARD OF STATUTORY AUDITORS**

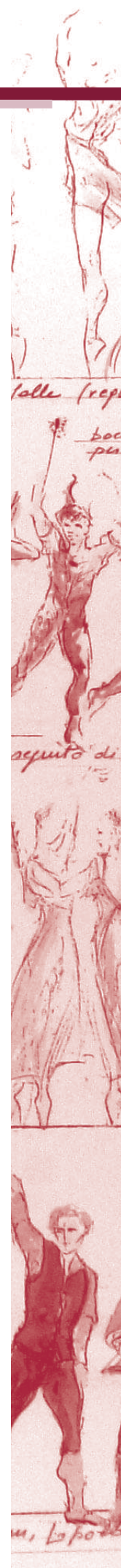
Πρόεδρος
President

Giovanni Cossiga

Μέλη
Members

Mario Cattaneo
Angelo Provasoli

Domenico Antonio Mesolella

Το Μπαλέτο της Σκάλας του Μιλάνου

Η Ιστορία του Μπαλέτου της Σκάλας του Μιλάνου είναι συνυφασμένη με τη γένεση του κλασικού χορού και αρχίζει πολύ πριν από την ολοκλήρωση του Θεάτρου της Σκάλας (1778), όπου το σύνολο στεγάζεται μέχρι σήμερα.

Το μπαλέτο γεννήθηκε την περίοδο της Αναγέννησης στις Αυλές της ιταλικής αριστοκρατίας, και ειδικά στην Αυλή των Σφόρτσο στο Μιλάνο. Στους αιώνες που μεσολάβησαν ως τις μέρες μας κορυφαίοι χορευτές όπως η Καρλόττα Γκριζι, η Αμέλια Μποσκέττι, η Λουσίλ Γκραν και η Φάννυ Τσερίτο, και οι χορογράφοι όπως Γκασπάρο Αντζολίνι, ο Σαλβατόρε Βιγκανό, ο Γκαετάνο Τζόια και ο Κάρλο Μπλάζις, σφράγισαν την πορεία του Μπαλέτου της Σκάλας. Κάποιοι απ' αυτούς συνέβαλαν στην δημιουργία του υστερορομαντικού ή κλασικού μπαλέτου.

Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο μια νέα γενιά χορευτών έδωσαν στο Μπαλέτο της Σκάλας την παλιά του αίγλη (Τερέζα Μπαττάτζι, η Τσία Φορνάρολι, η Ρόζα Πιοβέλλα Ανσάλντο κ.ά.) ενώ μεγάλοι χορογράφοι όπως ο Μιχαήλ Φακίν και ο Λεονίντ Μασίν εισήγαγαν στη Σκάλα τους νεοτερισμούς των Ρωσικών Μπαλέτων.

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο ο Αουρέλιο Μίλος ανέλαβε τη διεύθυνση του Μπαλέτου. Το 1948 ο Μασίν χορογράφησε την Ιεροτελεστία της άνοιξης, εγκαινιάζοντας τη δεκάχρονη και πλέον συνεργασία του με τη Σκάλα (Παριζιάνικη ζωή, Καπρίτσιο, Τρίκοχο καπέλο), ενώ την περίοδο 1952-1964 συνεργάστηκε με τη Σκάλα και ο Μπαλανσίν (Αυτοκρατορικό μπαλέτο, Το φιλί της νεράιδας, Ορφέας). Όμως εκείνη που συνέβαλε στην αύξηση της δημοτικότητας του Μπαλέτου ήταν η Κάρλα Φράτσι, που άρχισε την καριέρα της με τη Σταχτοπούτα του Αλφρέντο Ροντρίγκες (1956). Πολλά έργα γράφτηκαν ειδικά γι' αυτήν. Η Φράντσι χόρευε με τον Νουρέγεφ, ο οποίος παρουσίασε στο Θέατρο τις πιο γνωστές χορογραφίες του (Ωραία Κοιμωμένη, Καρυσθαύστης, Λίμνη των Κύκνων). Ο Μπεζάρ επίσης παρουσίασε πολλές χορογραφίες του (Το πουλί της φωτιάς, Το σφυρί χωρίς αφέντη, Διόνυσος) και έγραψε έργα για τη Λουτσιάνα Σαβινιάνο, την αγαπημένη του μπαλαρίνα. Με το Μπαλέτο συνεργάστηκε πολλές φορές και ο Ρολάν Πετί (Ο λύκος, Κάρμεν, Η Παναγία των Παρισίων), ενώ και οι χορογράφοι της σκάλας, όπως ο Μάριος Πιστόνι, ο Αμεντέο Αμόντιο και ο Ούγκο ντελ' Άρα, έκαναν αξιόλογες χορογραφίες.

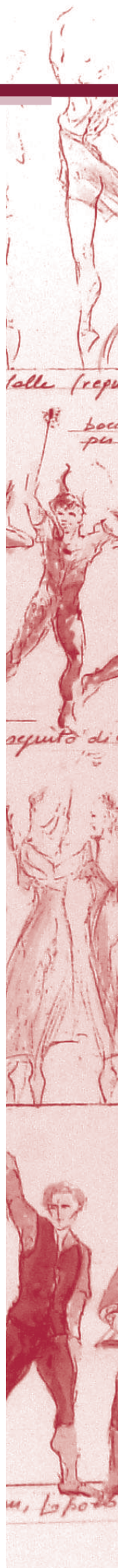
Στις δεκαετίες του '70 και του '80 το Μπαλέτο της Σκάλας επιχείρησε ένα άνοιγμα προς την Ευρώπη και την Αμερική συνεργαζόμενο με χορογράφους όπως ο Γίρζι Κύλιαν (Συμφωνία σε ρε, Η καταβυθισμένη μητρόπολη) και ο Τζερόμ Ρόμπινς (Πρελούδιο στο Απομεσήμερο ενό φσύνου, Γάμος).

Το 1985 στη Λίμνη των Κύκνων του Φράνκο Τζεφινέλλι χόρευε μαζί με τη Φράτσι η ανερχόμενη τότε Αλεσσάντρα Φέρρι. Το 1992 η Φέρρι έγινε πρώτη μπαλαρίνα του Μπαλέτου, προερχόμενη από τη σχολή χορού της Σκάλας.

Από την ίδια σχολή, την οποία διευθύνει η Άννα Μαρία Πρίνα, αποφοίτησε επίσης ο Ρομπέρτο Μπόλε και ο Μάσιμο Μούρρου.

Κατά καιρούς με τη Σκάλα έχουν συνεργαστεί μεγάλοι χορευτές. Σουλβί Γκυλλέμ, Ντιάνα Βιονέβα, Μαξιμιλιάνο Γκέρρα. Χοσέ Μανουέλ Καρρένιο, Λωράν Ιλαίρ και Μανουέλ Λεγκρίς. Στο ρεπερτόριο του Μπαλέτου, εκτός από τις κλασικές χορογραφίες, συμπεριλαμβάνονται και έργα χορογράφων όπως ο Ματς Εκ, ο Ουίλλιαμ Φόρσαϊθ και ο Άλβιν Έιλυ.

Από το 2002 καλλιτεχνικός διευθυντής του Μπαλέτου είναι ο Φρεντερίκ Ολιβιέρι. Για τα δέκα χρόνια από το θάνατο του Νουρέγεφ ο Ολιβιέρι οργάνωσε σειρά παραστάσεων (Καρυσθαύστης, Δον Κιχώτης και ένα διεθνές γκαλά), ενώ συνεργάστηκε με διάσημους χορογράφους, όπως οι Τζον Νουμάγερ, Ανζελέν Πρελζοκάζ και Μωρίς Μπεζάρ. Τα τελευταία χρόνια το Μπαλέτο κάνει πολλές περιοδείες δίνοντας την ευκαιρία στους χορευτές του όπως η Μάρτα Ρομάντα, ο Μικ Τσένι, ο Αντονίνο Σουτέρα και ο Φραντσέσκο Βεντρίλια να γίνουν γνωστοί στο ευρύ κοινό. Τον Οκτώβριο του 2003 το σύνολο παρουσίασε με μεγάλη επιτυχία το "Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας" του Μπαλανσίν στο Θέατρο Μαρίνσκι-Κίροφ της Αγίας Πετρούπολης.

Teatro alla Scala Ballet Company

The Teatro alla Scala Ballet Company's illustrious past goes back to the centuries prior to the inauguration, in 1778, of the world's most celebrated musical theatre, where it still has its premises today. Its history is interwoven with the birth of ballet itself. Ballet was in fact promoted in the Renaissance courts of Italy, notably in the Sforza family's splendid palace in Milan. It was to that city, between 1779 and 1789, that Gasparo Angiolini, the choreographer of Gluckian reform in serious opera, brought a company of more than fifty dancers. Milan was also where Salvatore Viganò, "that supreme choreographer, idolized by Stendhal", experimented, in such works as *Il noce di Benevento* (1812), *Prometeo* (1813), *Mirra* (1817), *Dedalo* (1817), *Otello* (1818), *La vestale* (1818) and *I Titani* (1819), his personal interpretation of ballet d'action, which he called "choreodrama". This had an enormous influence on the creators of dance at the time, such as Gaetano Gioja, and on such favourite star dancers as the danseur noble Carlo Blasis, whose name is forever linked to the glories of the Scala school founded in 1813.

A great teacher and theorist of romantic ballet, Blasis was director of the Imperial Regia Accademia from 1838 to 1851. Under him studied the leading stars of the first half of the nineteenth century: from Carlotta Grisi to Fanny Cerrito, from Lucile Grahn to Amelia Boschetti. Many of his Scala pupils, such as Caterina Beretta and Virginia Zucchi, later contended for the favours of audiences across Europe and Russia, where a group of prime ballerine originally from the Scala went and contributed to the birth of late-romantic or classical ballet. Carlotta Brianza was the first to dance *Sleeping Beauty* by Tchaikovsky/Petipa (1890), and Pierina Legnani was the first *Odette/Odile* in Tchaikovsky/Petipa's *Swan Lake* (1895), to which ballet is indebted for the technical feat of 32 fouettés executed by the Black Swan. Carlotta Zambelli was the last representative of the nineteenth-century school of Milanese ballet, led by Enrico Cecchetti, who directed the Scala school from 1926 until his death in 1928. Among the greatest teachers in the history of theatrical dance of all time was indeed Cecchetti, who projected the Italian teaching of academic technique into the world. As early as in 1881, with the debut of *Excelsior* by Luigi Manzotti, Romualdo Marenco and Alfredo Edel, the Scala had already begun, albeit in its own original style, to move with the spectacular fashion that prevailed in the closing decades of that century. In praise of progress, *Excelsior* was the most celebrated of Manzotti's "balli grandi" (after *Excelsior* came *Amor*, 1886, and *Sport*, 1897). It ushered in the genre of musical review and, besides gaining worldwide fame, created Scala proselytes. Established professionals like Raffaele Grassi, Nicola Guerra and Giovanni Pratesi (who, in 1928, created *Vecchia Milano*), ferried the Scala company into the twentieth century. A fresh generation of brilliant dancers, who included Teresa Battaggi, Cia Fornaroli, Rosa Piovella Ansaldo, Attilia Radice, Ria Teresa Legnani, Vincenzo Celli and Gennaro Corbo, helped to restore lustre to the theatre after the wartime interruption. Great choreographers too, like Michel Fokine and Léonide Massine, undertook to adapt to the Scala's tastes the novelties that had been introduced into dance, music and scenery by the Ballets Russes.

After the debut in 1942 of his paradigmatic *The Miraculous Mandarin* (with music by Béla Bartók, sets and costumes by Enrico Prampolini), it was Aurelio Milloss, engaged by Arturo Toscanini, who re-launched the Scala Ballet after World War II. Milly Clerici, Edda Martignoni, Wanda Sciacaluga, Elide Bonagiunta, and above all Olga Amati, Luciana Novaro, Ugo Dell'Ara, Giulio Perugini, Mario Pistoni, Walter Venditti and Amedeo Amodio, established their reputations under his guidance, in numerous choreographies - among which were *La follia d'Orlando*, *Marsia*, *La rivolta di Sisifo* - alongside works by Massine, who returned to La Scala in 1948 restaging his *Sacre*. Massine exerted a considerable influence on the development of the Ballet Company for more than ten years (*Gaîté parisienne*, *Capriccio*, *Le tricorne*, *Laudes Evangelici*), and during that period began also the collaboration with George Balanchine (*Ballet Impérial*, *Le baiser de la fée*, *Palais de cristal*, *Concerto barocco*, *The Four Temperaments* and *Orfeo*). Balanchine's collaboration with the Scala, from 1952 to 1964, witnessed a wonderful efflorescence of ballet there, thanks to a galaxy of dancers like Vera Colombo, Fiorella Cova, Gilda Majocchi and Elettra Morini. But the Scala ballet company's success grew especially with Carla Fracci, who started her career in Alfredo Rodríguez's *Cinderella* in 1956 and went on, two years later, to dance in John Cranko's *Romeo and Juliet*, a work specially designed for the Scala company at the Teatro Verde on the Island of San Giorgio in Venice. Fracci was partnered by Rudolf Nureyev, who, from his arrival at La Scala for the first time in 1965, entrusted to the Theatre nearly all his classics: *Sleeping Beauty* (1966), *Nutcracker* (1969), *Paquita* (1970), *Don Quixote* and *Romeo and Juliet* (1980) and *Swan Lake* (1990). Nureyev kept up a very special connection with the company, which from 1971 was directed by John Field and richly endowed with traditional talents, such as Liliana Così, who also danced with Nureyev at various intervals, and with modern ones such as Luciana Savignano and Paolo Bortoluzzi.

For forty years many works were created for Carla Fracci: from *La strada* by Rota-Pistoni (1966) to *Medea* (1987) by John Butler, to Roland Petit's *Chéri* (1997), together with the works created by Maurice Béjart, and staged for his favourite ballerina Savignano, such as *La luna* and then *Bolero* in 1975. At the Scala Béjart also presented *The Firebird*, *Le marteau sans maître*, *Bakhti*, and again: *Le martyre de Saint Sébastien* (1986) and *Dyonisos* (1988), often mixing the Scala ballet company with his own *Ballet du XXème Siècle*, from Beethoven's *Ninth Symphony* (1973) onwards. With *Le jeune homme et la mort*, there also began in 1955, but from 1963 grew the long and productive collaboration between the Scala Ballet and Roland Petit (*Le loup*, *La chambre*, *Les demoiselles de la nuit* and, in more recent years, *The Marriage of Heaven and Hell*, *Proust*, *ou Les intermittences du coeur*, *L'Angelo azzurro*, *Tout Satie*, *Carmen* and *Notre-Dame de Paris*). Meanwhile the Scala's own choreographic talents, such as Mario Pistoni, Amedeo Amodio and

Ugo Dell'Ara, continued to enhance the theatre's reputation. Dell'Ara choreographed the new *Excelsior* (1967), directed by Filippo Crivelli, with a musical adaptation by Fiorenzo Carpi, which was brought out again at the Scala in 1978, 1999 and has been on tour since 2002.

In the '70s and '80s, étoiles and principal dancers like Anna Razzi, Oriella Dorella, Renata Calderini, Angelo Moretto, Paolo Podini, Bruno Vescovo and again Maurizio Bellezza, Davide Bombana and Marco Pierin, were frequent performers at the Scala. Those were the years of a new opening towards Europe and America, with Jixu Kylian (*Symphony in D*, *La cathédrale engloutie*), Jerome Robbins (*Après-midi d'un faune*, *Les noces*), Birgit Cullberg (*Miss Julie*), Louis Falco (*Eagle's Nest*) and Joseph Russillo (*La leggenda di Giuseppe*, *Lieb und Leid*).

Dancing in Franco Zeffirelli's *Swan Lake* (1985), next to Carla Fracci, was a very young Alessandra Ferri. Having trained at the Scala Ballet School and perfected her skills at the Royal Ballet School in London, she became in 1992 prima ballerina assoluta at the Scala Theatre. Her name became linked to a long series of debuts: *Le baiser de la fée* (1993) under the musical directorship of Riccardo Muti, *Onegin* by John Cranko (1994), *L'histoire de Manon* (1994) and *Romeo and Juliet* (1995), both in the versions by Kenneth MacMillan, *Notre-Dame de Paris* (1998) by Roland Petit, *Quartetto* (1998), a creation made for her specially by William Forsythe, and *Ondine* by Frederick Ashton (2000). Meanwhile, among the company's artistic directors of international repute, such as Rosella Hightower and Patricia Neary, the étoile Elisabetta Terabust gained fame and exalted the talents of male dancers like the danseur noble Roberto Bolle, and the expressive and modern Massimo Murru.

Trained and nurtured in La Scala Ballet School, directed by Anna Maria Prina, these two dancers have since gone on to become stars of international renown and, with the beginning of the 2003/2004 season, have now both attained the rank of étoile of the Theatre.

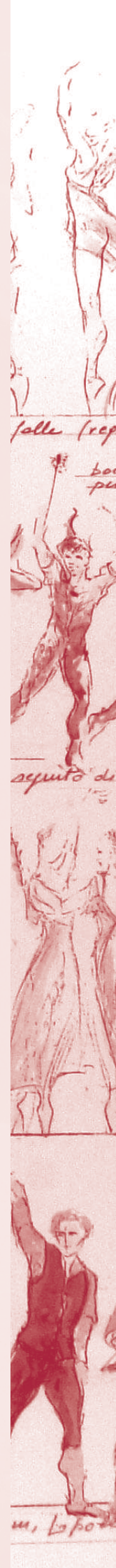
Among the most important female guests is Sylvie Guillem, whose debut at the Scala, in partnership with Rudolf Nureyev, dates from 1987, and who created for the Scala company her second version of *Giselle* (2001). She ranks among the theatre's outstanding guest artists, with Diana Vishneva of the Kirov, Maximiliano Guerra, José Manuel Carre_o, Laurent Hilaire and Manuel Legris.

In the company's repertoire, the construction of which was contributed to by Giuseppe Carbone who twice held the post of director in the 1980's and 90's and, aside from the classics, figure works by choreographers such as Mats Ek, William Forsythe, Antony Tudor, Glen Tetley, Alvin Ailey, Agnes de Mille, Paul Taylor and Maguy Marin. The Scala Ballet Company's artistic directorship passed at the beginning of 2002 to Frédéric Olivieri, ancienne étoile of the Monte-Carlo Ballet. His appointment coincides with the promotion to primi ballerini of the dancers Sabrina Brazzo, Gilda Gelati, Marta Romagna, and Alessandro Grillo - to whom, since November 2003, Mick Zeni can now also be added, joining the female senior principals Elisabetta Armiato, Anita Magyar and Isabel Seabra and the leading male dancers Vittorio D'Amato, Francisco Sede_o, Biagio Tambone, Maurizio Vanadia and Michele Villanova.

On the tenth anniversary of the death of Rudolf Nureyev the new director presented, to mark this event, a celebratory calendar of performances (*The Nutcracker*, *Don Quixote* but, above all, an *International Gala*, which also brought to La Scala a taste of the competitive spirit between world renowned stars), contacts were also established with John Neumeier (*Daphnis et Chloé* and *Now and Then*), Angelin Preljocaj and Maurice Béjart. The Franco-Albanian Preljocaj gave La Scala his intense duet entitled *Annonciation* and the seventy year old Béjart revived his *Bolero*, in this instance danced by Sylvie Guillem, followed exclusively for the company, by his 1959 masterpiece *Le sacre du printemps*. As part of the Stravinsky evening, this ballet will be performed alongside the revival of George Balanchine's ballet *Rubies* – honouring the latter's centenary celebrations of his birth.

Another artistic "carte de visite" for the company is George Balanchine's *A Midsummer Night's Dream*, originally choreographed in 1962, was restaged during the twentieth anniversary celebrations of the passing away of this great Russian-American choreographer, and consequently in anticipation of the centenary of his birth. This original version was strongly desired by Olivieri and at this time, La Scala is the sole company in Europe to possess the performing rights. The triumphal debut of this ballet at the Maryinsky-Kirov Theatre of St.Petersburg in October 2003, redeemed the Scala company's hundred year absence from this illustrious stage. Thanks to similar fortunate events and repeated successes, the activities of the company have intensified as has the prominence of talents such as Marta Romagna, Mick Zeni, Antonino Suter, Francesco Ventriglia, Beatrice Carbone, Emanuela Montanari, Lara Montanaro, Maria Francesca Garritano – coming from the Scala Ballet School - Riccardo Massimi and Andrea Volpintesta.

The increase in the company's foreign touring (of special note being the debut of *Excelsior* at the Théâtre National de l'Opéra-Palais Garnier in December 2002 as is the long American tour the company undertook in the summer of that year), has now projected it from Milan, around Italy and onto some of the most prominent world stages. The names of its étoiles - Ferri, Bolle, Murru - (these last two nominated by Olivieri) are a guarantee of quality and the high level attained by the entire corps de ballet – which in the 2003–2004 season also welcomes the return of Roland Petit with his ballet *Il pipistrello* – is such, that it will now enable many future choreographic acquisitions.

Φρέντερικ Ολιβιέρι

Ο Φρεντερίκ Ολιβιέρι γεννήθηκε στη Νίκαια το 1961. Σε ηλικία δέκα χρονών αρχίζει σπουδές στο Ωδείο Μουσικής και Χορού, απ' όπου αποφοιτά το 1977. Την ίδια χρονιά κερδίζει το πρώτο βραβείο στο Διαγωνισμό της Λωζάννης με αποτέλεσμα την είσοδό του στη Σχολή Χορού του Παρισιού.

Το 1978 καλείται να λάβει μέρος στο corps de ballet της Όπερας του Παρισιού. Ονομάζεται σολίστ το 1981, όταν την καλλιτεχνική επιμέλεια του παρισινού συγκροτήματος κατέχει ο Ρούντολφ Νουρέγεφ. Μ' αυτό το σχήμα χορεύει τους σημαντικότερους ρόλους του κλασικού ρεπερτορίου και επιλέγεται από πολλούς χορογράφους, όπως οι Μωρίς Μπεζάρ, Τζον Ναϋμάγερ, Κέννεθ Μακμίλλαν, Άλβιν Νικολάις, Άλβιν Έιλου και Πωλ Τέυλορ.

Το 1985, συμμετέχει στην ίδρυση του Μπαλέτου του Μόντε Κάρλο, με το οποίο ερμηνεύει, έως το 1994, τους σημαντικότερους ρόλους του κλασικού και σύγχρονου ρεπερτορίου και πρωταγωνιστεί σε δημιουργίες που αφιερώνουν στον ίδιο διάσημοι χορογράφοι (Ούβε Σαλτς, Τζον Νοϋμάγερ, Ρολάν Πετί). Ως guest étoile χορεύει σε διεθνή σχήματα και συμμετέχει σε φεστιβάλ. Το 1993 ο Τζον Νοϋμάγερ τον καλεί να συνεργαστεί με το Μπαλέτο του Αμβούργου και του δίνει να χορέψει πρωταγωνιστικούς ρόλους. Την ίδια χρονιά ονομάζεται από τον ίδιο τον Ρενιέ του Μονακό Ιππότης του Τάγματος λόγω της καλλιτεχνικής του προσφοράς.

Έχοντας εγκαταλείψει τη χορευτική καριέρα, την περίοδο 1996-1998 λαμβάνει τον τίτλο του maitre de ballet και του βοηθού χορογράφου στο MaggioDanza του Μουσικού Φλωρεντινού Μαΐου (του Τεάτρο Κομουνάλε), και το 2000 αναλαμβάνει την καλλιτεχνική του διεύθυνση. Για το Τεάτρο Κομουνάλε της Φλωρεντίας έχει δημιουργήσει τις χορογραφίες για την όπερα "Ορφέας" του Μοντεβέρντι, σε σκηνοθεσία του Λούκα Ρονκόνι και "Αίντα" του Βέρντι, σε σκηνοθεσία Μαριάννι. Έχει επίσης χορογραφήσει για το Μπαλέτο της Όπερας της Ζυρίχης, που διευθύνει ο Heinz Spoerli. Το 2000 ονομάζεται πρώτος maitre de ballet στο Μπαλέτο του Θεάτρου της Σκάλας και το 2002 του αποδίδεται ο τίτλος του καλλιτεχνικού διευθυντή.

Frédéric Olivier

Frédéric Olivier was born in Nice where he studied at the Music and Dance Conservatoire.

In 1977 he won the first prize at the International Ballet Competition Prix de Lausanne and entered the ballet school of the Opéra de Paris. In 1978 he was invited to join the company of the Opéra de Paris under the direction of Violette Verdy and then under the direction of Rosella Hightower. Olivier was nominated soloist in 1981, when Rudolf Nureyev took over the direction of the ballet at the Opéra de Paris. In this company Olivier danced the main parts of the classical repertoire, also many invited choreographers chose him for their productions, amongst them Maurice Béjart, John Neumeier, Kenneth MacMillan, Alwin Nikolais, Alvin Ailey, Paul Taylor.

In 1985 upon invitation by Ghislaine Thesmar and Pierre Lacotte he participated in the founding of the Ballets de Monte Carlo where he later became étoile, a title given to him by the Princess Caroline of Monaco. On the stage of the Ballets de Monte Carlo he danced many leading roles in the classical, neoclassical and contemporary repertoire and creations dedicated to him by Uwe Scholtz, John Neumeier, Roland Petit, and in many tours in Europe, Japan, USA, Russia, Canada. In 1992 Prince Ranier III of Monaco honoured him Holder of the Order for cultural merits. As a guest star he danced with various international companies, taking part in many gala concerts and festivals.

In 1993 John Neumeier invited him to join the Hamburg Ballett but unfortunately due to an accident, he had to stop his brilliant dancing career.

From 1996 to 1998 he worked as a ballet master and assistant to the choreographer in the Maggio Danza company, where he also created the choreography for Orfeo (Monteverdi/Ronconi). In 1998 he worked as ballet master at Zurich Ballet under the direction of Heinz Spoerli. In 1999, for the Teatro Comunale in Florence, he created the choreography for Aida (Verdi/Mariani). In 2000 he became the Artistic Director of the Maggio Danza company and in September of the same year he was appointed principal ballet master of the ballet company of the Teatro alla Scala. In July 2001 he was charged with artistic direction of the Ballet and in January 2002 he was officially appointed the Artistic Director of the Scala Ballet.

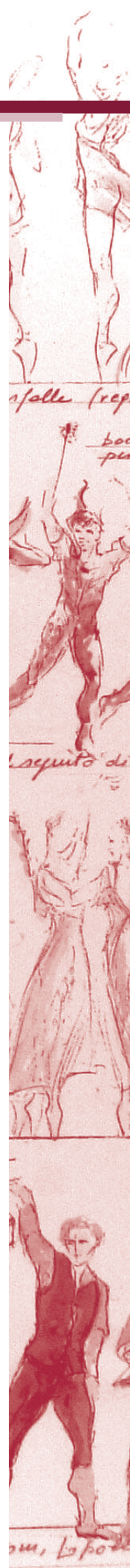
From April 2003 he became Director of the Ballet department of the Academy for Performing Arts of the Teatro alla Scala.

Α' ΠΡΑΞΗ

1. **Εισαγωγή** Εισαγωγή από το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, έργο 21
2. **Η κατοικία της Τιτάνιας** Εισαγωγή από την Αθαλία, έργο 74
3. **Το βασίλειο του Όμπερον** Σκέρτσο αρ. 1 από το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, έργο 61
4. **Ταξίδι στον κόσμο** Απόσπασμα από το υπ' αρ. 6 από το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, έργο 61
5. **Οι Εραστές** Εισαγωγή από την Ωραία Μελουζίνα, έργο 32
6. **Το τραγούδι των Μοιρών** Αρ. 2 (Allegro vivace) και αρ. 3 (Allegro ma non troppo) από το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, έργο 61, για φωνή κι ορχήστρα
7. **Οι μεταμορφώσεις της Ερμίας** Αρ. 5 (Allegro appassionato) από το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, έργο 61
8. **Τα ψυχόρμητα** Αρ. 5 (Allegro appassionato) από το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, έργο 61
9. **Πουκ και Πάτος** Αρ. 5 (Allegro appassionato) από το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, έργο 61
10. **Νυχτερινό** Αρ. 7 (Andante tranquillo) από το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, έργο 61
11. **Στο δάσος** Η πρώτη βαλπουργιανή νύχτα, έργο 60, για φωνή κι ορχήστρα (απόσπασμα)

Β' ΠΡΑΞΗ

12. **Στην Αυλή του Θησέα** «Γαμήλιο εμβατήριο», αρ. 9, από το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, έργο 61
13. **Divertissement** Αρ. 10 (Allegro comodo) από το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, έργο 61 (απόσπασμα), και το Πρώτο μέρος από τη Συμφωνία αρ. 9
14. **Divertissement** Δεύτερο μέρος από τη Συμφωνία αρ. 9 (Andante)
15. **Φινάλε** Εισαγωγή, Η επιστροφή από τα ξένα, έργο 89
16. **Επίλογος** Φινάλε, αρ. 13 από το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, έργο 61, για φωνή και ορχήστρα

Το Μπαλέτο της Σκάλας του Μιλάνου

ΠΑΤΤΙΧΕΙΟΝ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ
5 & 6 Ιουλίου 2005 - ΩΡΑ 21:00

ΜΠΑΛΕΤΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΚΑΛΑΣ ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ
Διεύθυνση FRÉDÉRIC OLIVIERI

ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΑΣ
Παραγωγή του Θεάτρου της Σκάλας του Μιλάνου - Ευρωπαϊκή περιοδεία

Χορογραφία
GEORGE BALANCHINE
σε διασκευή των Patricia Neary & Sara Leland

Μουσική
FELIX MENDELSSOHN BARTHOLDY

Σκηνικά - Κοστούμια
LUISA SPINATELLI

Τιτάνια	MARTA ROMAGNA (5 July) - GILDA GELATI (6 July)
Ομπερον	ALESSANDRO GRILLO (5 July) - ANTONINO SUTERA (6 July)
Ιππότης της Τιτάνιας	MICK ZENI (5 July) - ALESSANDRO GRILLO (6 July)
Πουκ	RICCARDO MASSIMI

Ελένη	LAURA CACCIALANZA (5 July) - LARA MONTANARO (6 July)
Ερμία	DEBORAH GISMONDI
Δημήτριος	VITTORIO D'AMATO (5 July) - MAURIZIO LICITRA (6 July)
Λύσανδρος	GIANNI GHILENI

Ιππολύτη	SOPHIE SARROTE
Θησέας	MATTHEW ENDICOTT
Πάτος	BIAGIO TAMBONE
Μια πεταλούδα	DANIELA CAVALLERI

Pas de deux από την Β' Πράξη
MARTA ROMAGNA - MICK ZENI (5 July)
GILDA GELATI - ALESSANDRO GRILLO (6 July)

Έξι ακόλουθοι (κορίτσια)
RAFFAELLA BENAGLIA, LORELLA FERRARO, CHIARA FIANDRA, SABINA GALASSO,
LARA MONTANARO (5 July), LUANA SAULLO (6 July), MONICA VAGLIETTI

Έξι ακόλουθοι (αγόρια)
MASSIMO DALLA MORA - MASSIMO GARON - MAURIZIO LICITRA (5 July), FABIO SAGLIBENE (6 July)
DANIELE LUCCHETTI - ANTONINO SUTERA (5 July), GIUSEPPE CONTE (6 July)
FRANCESCO VENTRIGLIA

Με τη συμμετοχή επιλεγμένων χορευτριών από το Youth Ballet Λευκωσίας σε συνεργασία με τον Επαγγελματικό
Σύνδεσμο Χορού Κύπρου και σχολές μπαλέτου Λάρνακας.

ΔΑΣΚΑΛΟΙ: DEBORAH ADAMOU, ΑΝΤΖΕΛΑ ΜΙΛΤΙΑΔΗ

ΠΑΙΔΙΑ: ΕΛΕΝΑ ΜΙΡΑΛΛΑΗ, ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΙΣΣΑΪΑ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΘΕΟΔΟΥΛΟΥ, ΜΑΡΙΕΛ ΚΟΥΒΕΛΗ, ΕΛΕΝΑ ΠΙΕΡΙΔΟΥ,
ΝΑΤΑΣΑ ΚΟΥΤΟΥΜΠΑ, ΕΜΙΛΥ ΛΟΥΜΠΑ, ΜΑΡΙΕΛΛΑ ΠΑΓΚΟΥ, ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΣΙΑΚΟΛΑ, ΑΝΤΡΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ,
ΕΛΕΝΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, ΑΝΤΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΡΕΓΓΙΝΑ ΜΑΡΚΙΔΟΥ, ΧΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, ΑΝΤΡΕΑ ΤΖΙΩΡΤΑ, ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΠΙΤΤΑ,
ΑΘΗΝΑ ΚΟΛΛΑΚΙΔΟΥ, ΧΑΡΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΜΙΛΥ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΠΩΤΑ Χ'ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΝΟΝΑ ΜΙΧΑΗΛ,
ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ, ΤΩΝΙΑ ΖΩΝΙΑ, ΤΖΩΡΤΖΙΝΑ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ, ΚΛΕΛΙΑ ΜΕΝΕΛΑΟΥ.

Παραγωγή Κύπρου Ρέα Μαδέλλα Ιωαννίδου

Meeting Project - Service Audio Video
www.meetingproject.com

Ballet di Teatro alla Scala

PATTICHION AMPHITHEATER OF LARNACA
JULY 5 - 6, 2005

Ballet di Teatro Alla Scala
Director: FRÉDÉRIC OLIVIERI

A MIDSUMMER NIGHT'S DREAM
Production: Teatro Alla Scala - European exclusive

Choreography
GEORGE BALANCHINE
σε διασκευή των Patricia Neary & Sara Leland

Music
FELIX MENDELSSOHN BARTHOLDY

Set & costumes
LUISA SPINATELLI

Titania MARTA ROMAGNA (5 July) - GILDA GELATI (6 July)
Oberon ALESSANDRO GRILLO (5 July) - ANTONINO SUTERA (6 July)
Cavalier of Titania MICK ZENI (5 July) - ALESSANDRO GRILLO (6 July)
Puck RICCARDO MASSIMI

Eleni LAURA CACCIALANZA (5 July) - LARA MONTANARO (6 July)
Ermia DEBORAH GISMONDI
Dimitrios VITTORIO D'AMATO (5 July) - MAURIZIO LICITRA (6 July)
Lisandros GIANNI GHSENI

Ippoliti SOPHIE SARROTE
Thiseas MATTHEW ENDICOTT
Patos BIAGIO TAMBONE
A butterfly DANIELA CAVALLERI

Pas de deux from act B'
MARTA ROMAGNA - MICK ZENI (5 July)
GILDA GELATI - ALESSANDRO GRILLO (6 July)

Six followers (girls)
RAFFAELLA BENAGLIA, LORELLA FERRARO, CHIARA FIANDRA, SABINA GALASSO,
LARA MONTANARO (5 July), LUANA SAULLO (6 July), MONICA VAGLIETTI

Six followers (boys)
MASSIMO DALLA MORA - MASSIMO GARON - MAURIZIO LICITRA (5 July), FABIO SAGLIBENE (6 July)
DANIELE LUCCHETTI - ANTONINO SUTERA (5 July), GIUSEPPE CONTE (6 July)
FRANCESCO VENTRIGLIA

With the participation of dancers from the Youth Ballet of Nicosia with the cooperation of the Professional Association of dance Cyprus and ballet schools of Larnaca.

TEACHERS: DEBORAH ADAMOU, ANGELA MILTIADES

CHILDRENS: ELENA MIRALLAI, MARILENA ISAIA, ANASTASIA THEODOULOU, MARIEL KOUVELI, ELENA PIERIDOU,
NATASA KOUTOUMPA, EMILY LOUMPA, MARIELLA PANGOU, MARILENA SIAKOLA, ANTRI PARASKEYOPOULOU,
ELENA NIKOLAOU, ANTRIA GEORGIOU, REGGINA MARKIDOU, CHARA NIKOLAOU, ANTREA TZIORTA,
MARIETTA PITTA, ATHINA KOLAKKIDOU, CHARIS PAPADOPOULOU, EMILY IOANNOU, GIOTA CHATZIGEORGIOU,
NONA MICHAEL, MARIA ANTONIOU, TONIA ZONIA, GIORGINA THEOPHANOUS, KLELIA MENELAOU.

Production - Cyprus: Rea Madella Ioannidou

Meeting Project - Service Audio Video
www.meetingproject.com

Τα ταξιδιωτικά γραφεία Mantovani Plotin Travel Ltd εορτάζουν φέτος 15 χρόνια αντιπροσώπευσης και συνεργασίας με το Club Med και σας προσφέρουν :

ΓΡΕΓΟΛΙΜΑΝΟ	(Εύβοια)	από £435.00
EL GUNA	(Αίγυπτο)	από £350.00
MARE NOSTRUM	(Αττική)	από £315.00
ATHENIA	(Αττική)	από £230.00
BORA BORA	(Πολυνησία)	από £740.00

ΣΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 100 ΑΛΛΑ ΚΕΝΤΡΑ ΔΙΑΚΟΠΩΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

*Οι τιμές περιλαμβάνουν, 7 διανυκτερεύσεις,
όλα τα φαγητά και ποτά, όλα τα σπορ και ψυχαγωγία.*

Για περισσότερες πληροφορίες και τον κατάλογο μας επικοινωνήστε:

Larnaca Head Office: 24 843434

Larnaca Branch : 24 662850

Limassol Branch : 25 329000

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΛΑΡΝΑΚΑΣ 2005

Un' Iniziativa del programma MIMed - Comune di Milano

ΧΟΡΗΓΟΙ:

ΟΕΛΜΕΚ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

CAPITAL

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ:

MUSIC.NET.CY

ΧΟΡΗΓΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ:

ΧΟΡΗΓΟΣ ΔΙΑΚΙΝΗΣΗΣ

Σύνοψη του μπαλέτου

Το Όνειρο του Μπαλανσίν που αποτελείται από δύο πράξεις και έξι σκηνές πρωτοπαρουσιάστηκε στις 17 Ιανουαρίου του 1962, από το New York City Ballet με σκηνικά και φωτισμούς του Ντέιβιντ Χέιζ και κοστούμια της Καρίνσκα. Στα πρώτα στάδια της παραγωγής θεωρήθηκε απαραίτητο να προστεθεί κι άλλη μουσική από τις πολλές και ποικίλες εισαγωγές της σκηνικής μουσικής του Μέντελσον. Ο χορογράφος επέλεξε την Αθαλία, την Ιστορία της Ωραίας Μελουζίνας και την Πρώτη βαλπουργιανή νύχτα για την Α' Πράξη, την 9η Συμφωνία και την εισαγωγή Επιστροφής από τα ξένα για την Β' Πράξη. Η υπόθεση του μπαλέτου δεν απέχει πολύ από του θεατρικού έργου, παρόλο που υπάρχουν κάποιες μικρές αλλαγές και μερικές αρκετά μεγάλες αν και αναγκαίες, παραλείψεις - όπως η παράλειψη του μικρού «έργου μέσα στο έργο» του Πύραμου και της Θίσβης, που συνήθως κλείνει την κωμωδία.

Α' ΠΡΑΞΗ

Σ' ένα δάσος κοντά στην Αθήνα, μια καλοκαιρινή νύχτα

Η Α' Πράξη αρχίζει σ' ένα δάσος κοντά στο παλάτι του Δούκα. Ο βασιλιάς των Ξωτικών Όμπερον και η βασίλισσα Τιτάνια καβγαδίζουν για ένα αγόρι από την Ινδία, που το διεκδικούν και οι δύο. Ο Όμπερον διατάζει τον Πουκ να φέρει το λουλούδι που κτυπήθηκε από το βέλος του Έρωτα (όποιος βρεθεί υπό την επήρεια του ερωτεύεται το πρώτο πρόσωπο που συναντά), κι ενώ η Τιτάνια κοιμάται ανυποψίαστη, της κάνει μάγια. Την ίδια ώρα η Ελένη περπατώντας στο δάσος συναντά τον Δημήτριο, με τον οποίο είναι ερωτευμένη αλλά χωρίς ανταπόκριση. Ο Δημήτριος την αγνοεί και συνεχίζει το δρόμο του. Ο Όμπερον, που παρακολουθεί τη σκηνή, λέει στον Πουκ να χρησιμοποιήσει το λουλούδι για να ανταποκριθεί ο Δημήτριος. Η Ερμία και ο Λύσανδρος, ένα πολύ ερωτευμένο ζευγάρι, περπατούν κι αυτοί στο δάσος. Αποχωρίζονται. Ο Πουκ, εκτελώντας πρόθυμα τις διαταγές του Όμπερον, κάνει μάγια κατά λάθος στον Λύσανδρο. Εμφανίζεται η Ελένη και ο Λύσανδρος, υπό την επήρεια του λουλουδιού, της εξομολογείται τον έρωτά του. Η Ερμία επιστρέφει. Ξαφνιάζεται και μετά δυσανασχετεί όταν βλέπει ότι ο Λύσανδρος δίνει σημασία μόνο στην Ελένη. Ο Πουκ κάνει μάγια και στον Δημήτριο, προς μεγάλη χαρά της Ελένης, που δεν ενδιαφέρεται καθόλου για τον Λύσανδρο. Ο Δημήτριος και ο Λύσανδρος, ερωτευμένοι και οι δύο με την Ελένη, τσακώνονται για το ποιος θα την κερδίσει. Ο Πουκ, ακολουθώντας τις διαταγές του Όμπερον, απομακρύνει τον Πάτο, έναν υφαντή, από τους συντρόφους του, μεταμορφώνει το κεφάλι του σε κεφάλι γαϊδάρου και τον βάζει στα πόδια της κοιμισμένης Τιτάνιας. Ξυπώντας η Τιτάνια βλέπει τον Πάτο, τον βρίσκει όμορφο και τον ερωτεύεται. Στο τέλος ο Όμπερον, έχοντας ηρεμήσει, δίδωνει τον Πάτο και λύνει τα μάγια της Τιτάνιας. Όλοι προσέχουν την Ελένη και κανείς την Ερμία. Οι άντρες πιάνονται στα χέρια. Με μάγια του Πουκ χωρίζουν, χάνουν ο ένας τον άλλο και περιπλανιούνται στο δάσος μέχρι ν' αποκοιμηθούν εξαντλημένοι, η Ελένη δίπλα στον Δημήτριο, κι ο Λύσανδρος (αφού λυθούν τα μάγια του) δίπλα στην Ερμία. Ο Θησέας και η Ιππολύτη βρίσκουν τους εραστές να κοιμούνται, τους ξυπνούν και βλέποντας ότι οι διαφορές τους έχουν λυθεί, αναγγέλουν τριπλό γάμο για τους ίδιους και τα δύο ζευγάρια.

Β' ΠΡΑΞΗ

Στο παλάτι του Θησέα

Η Β' Πράξη αρχίζει στο παλάτι του Δούκα με παρελάσεις, χορό και παιχνίδια προς τιμήν των νεονύμφων. Με το τέλος της γιορτής, όταν οι θνητοί αποσύρονται, επιστρέφουμε στο βασίλειο του Όμπερον και της Τιτάνιας, που είναι πλέον ήρεμοι και μονιασμένοι. Ο Πουκ, έχοντας επαναφέρει την τάξη, εξαφανίζει τα ίχνη τους. Οι πυγολαμπίδες λαμπυρίζουν μέσα στη νύχτα και ξαναγεμίζουν τα δάσος.

Sinopsis of the ballet

Act I

A forest near Athens, one Midsummer Eve.

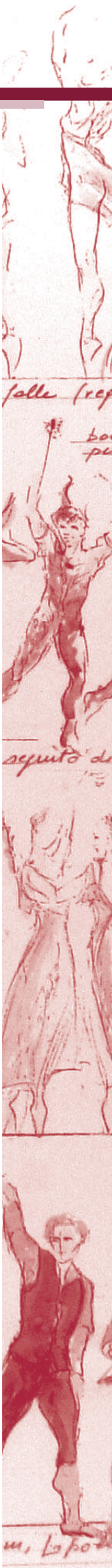
The first act takes place in a forest near the Duke's palace. Oberon, king of the Fairies, and Titania, his queen, quarrel over the Indian child they both want. Oberon orders Puck to bring the flower pierced by Cupid's arrow (which causes anyone coming under its influence to fall in love with the first person the eyes behold) and, while Titania is asleep and unknowing, he casts the flower's spell over her. Meanwhile, Helena, wandering in the wood, meets Demetrius, whom she loves but who does not love her. Demetrius rejects her and goes his way. Oberon watches and tells Puck to use the flower on Demetrius that he may return Helena's affection. Another couple, Hermia and Lysander, very much in love, are also wandering in the forest. They become separated. Puck, eager to carry out Oberon's orders, mistakenly anoints Lysander. Helena appears, and Lysander, under the flower's spell, at once and to her amazement tells her how much he loves her. Hermia now returns. She is astonished and then dismayed to see Lysander paying attention only to Helena. Puck manages to bring Demetrius, too, under the flower's spell, much to the delight of Helena, who doesn't care for Lysander at all. Demetrius and Lysander, now both in love with Helena, begin to quarrel over her. Puck, at Oberon's order, has separated Bottom, weaver, from his companions, transformed his head into that of an ass, and placed him at the sleeping Titania's feet. Awakening, Titania sees Bottom, thinks him fair and pays him close and loving attention. At last Oberon, his anger over, has Bottom sent away and releases Titania from her spell. Hermia now goes no attention, Helena too much. The men, completely at odds, quarrel seriously and begin to fight. Puck by his magic causes them to separate, lose one another and wander apart in the forest, until exhausted they fall asleep, with Puck arranging for Helena to fall asleep beside Demetrius and Lysander (his spell removed) by Hermia. The Duke and Hippolyta discover the lovers asleep in the forest, awaken them, find their differences are resolved and proclaim a triple wedding for themselves and the two couples.

Act II

At the Court of Theseus.

The second act opens in the Duke's palace with parades, dancing and divertissements in honour of the newly married couples. When the celebrations are over and the mortals retire, we return to the demesne of Oberon and Titania, who are now reunited and at peace. At last Puck, having put order into disorder, sweeps away the remnants of the night's doings. The fireflies twinkle in the night and reclaim the forest.

(From 101 Stories of the Great Ballets - George Balanchine and Francis Mason)

Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας

Το “Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας” σε χορογραφία Ζωρζ Μπαλανσίν (1904-1983) που παρουσιάζεται σήμερα από το Μπαλέτο της Σκάλας του Μιλάνου είναι μια παράσταση αφιερωμένη στα είκοσι χρόνια από το θάνατο του μεγάλου χορογράφου και στο εκατό από τη γέννησή του. Η συγκεκριμένη παραγωγή παρουσιάζεται αποκλειστικά στην Ευρώπη από το Μπαλέτο της Σκάλας και σχετίζεται με ένα ενδιαφέρον περιστατικό από την ιστορία της όπερας. Το 1855, είκοσι ένα χρόνια πριν από το ανέβασμα του Ονείρου καλοκαιρινής νύχτας του Μαρριούς Πετιπά (ένα μονόπρακτο «φανταστικό μπαλέτο» σε μουσική του Φέλιξ Μέντελσον-Μπορτόλντι), ο χορογράφος Τζοβάννι Καζάτι δημιούργησε για τη Σκάλα ένα χορευτικό θέαμα με τίτλο Σαίξπηρ ή Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας. Η υπόθεση του μπαλέτου δεν βασίστηκε στην ομώνυμη πεντόπρακτη κωμωδία - που γράφτηκε το 1595 σε στίχο και πρόζα, και εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1960 -, αλλά αποτελούσε μάλλον μαρτυρία του έντονου ενδιαφέροντος του Ρομαντισμού για το πρόσωπο και το έργο του Σαίξπηρ. Την περίοδο 1989-1990, το Μπαλέτο της Σκάλας παρουσίασε το Όνειρο σε χορογραφία Ρόμπερτ Ντε Ουόρρεν (1981). Ωστόσο, επειδή η εκδοχή του Μπαλανσίν έχει πράγματι μεγάλη καλλιτεχνική αξία κι επειδή ο σκηνοθέτης Φρεντερίκ Ολιβιέρι επιθυμούσε να προσθέσει αυτήν ακριβώς την εκδοχή στο ρεπερτόριο του Θεάτρου, η Σκάλα αποφάσισε να παρουσιάσει τη συγκεκριμένη παραγωγή. Μέχρι σήμερα μόνο δύο θίασοι, εκτός από το New York City Ballet, έχουν τα δικαιώματα της χορογραφίας Μπαλανσίν. Είναι ιδιαίτερο προνόμιο της Σκάλας ότι ανεβάζει για πρώτη φορά το μπαλέτο φέτος, είκοσι χρόνια από το θάνατο του μεγάλο ρωσοαμερικανού χορογράφου και λίγο πριν από τη συμπλήρωση των εκατό χρόνων από τη γέννησή του.

A midsummer nights dream

La Scala's new production of A Midsummer Night's Dream by George Balanchine (1904-1983), presented in the year marking the twentieth anniversary of his passing away and in anticipation of the centenary of his birth. This precious production of A Midsummer Night's Dream with choreography by George Balanchine, presented exclusively in Europe by the ballet of La Scala, recalls an interesting date from La Scala's past. In 1855, and twenty-one years before Marius Petipa's pure dance production of Le songe d'une nuit d'été, (a one act ballet fantastique with music by Felix Mendelssohn-Bartholdy), the choreographer Giovanni Casati produced for La Scala a dance-drama version entitled Shakespeare, or A Midsummer Night's Dream: the libretto for this production did not draw from the namesakes 5 act comedy, written in 1595 in verse and prose and which first appeared in a published form in 1600 but, was more of a testimony to the inexhaustible interest in that era of Romanticism, in both the person and works of William Shakespeare. In the 1989-1990 season, the ballet of La Scala revived Robert De Warren's production of A Midsummer Night's Dream, originally created in 1981. However, with regards to Balanchine's version of A Midsummer Night's Dream, and in part due to the forceful desire of it's present director Frédéric Olivieri to add this ballet to the company's repertoire, the Scala institution went on to acquire this jewel of a production. In fact to date, only two international companies, putting the New York City Ballet respectfully to one side, have the rights to perform this choreography. A particular privilege for La Scala is that also of being able to premiere the ballet in the year which celebrates the 20th anniversary of the passing away of the great Russian-American choreographer (b.1904 – d.1983) and in prospect of the imminent centenary of his birth.

Η δημιουργία του μπαλέτου

Είναι πραγματικά περίεργο που ένας χορογράφος φορμαλιστής και θαυμαστής της απλής γραμμής, ο οποίος μετά τη συνεργασία του με τα Ρωσικά Μπαλέτα του Ντιαγκίλεφ απέφευγε να ασχοληθεί με λογοτεχνικά και ψυχολογικά θέματα, επέλεξε αυτό το έργο. Το Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας του Ζωρζ Μπαλανσίν, που ολοκληρώθηκε το 1962, γεννήθηκε από μια εσωτερική ανάγκη εξίσου έντονη με αυτή που τον είχε οδηγήσει, το 1954, να χορογραφήσει το πρώτο και μοναδικό του μπαλέτο από το ρεπερτόριο του τέλους του 19ου αιώνα, τον Καρυοθραύστη.

Μόλις στα οκτώ του χρόνια ο Μπαλανσίν έπαιξε το ξωτικό σε μια παράσταση του Ονείρου στο Θέατρο Μιχαίλοφσκι της Αγίας Πετρούπολης. Από τότε αγάπησε βαθιά το σαιξπηρικό έργο και μάλιστα είχε μάθει απέξω κάποιους στίχους του Ονείρου στη μητρική του γλώσσα, τα ρώσικα.

Στην Αμερική, το 1950, είχε την ευκαιρία να χορογραφήσει μερικούς χορούς για ένα θεατρικό ανέβασμα του Ονείρου που παρουσιάστηκε στο Shakespeare Memorial Theatre στο Στράτφορντ του Κοννέκτικατ. Ωστόσο, αν ο Μπαλανσίν δεν είχε ανακαλύψει τους υποβλητικούς ήχους από ξόρκια και ξωτικά που παρουσιάζονται στη διαυγή μουσική του Φέλιξ Μέντελσον-Μπαρτόλντι, ποτέ δεν θα είχε υλοποιήσει τη δική του εκδοχή της σαιξπηρικής κωμωδίας, όπως αποκαλύπτει ο ίδιος στις 101 Ιστορίες των μεγάλων μπαλέτων.

The origins of the ballet

A surprising choice for such a formalist and lover of pure line who shied away, after experiences with Diaghilev's Ballets Russes, from dealing with literary and psychological themes. George Balanchine's production of A Midsummer Night's Dream created in 1962, was born from a personal necessity no less strong from that which had pushed him already in 1954 to create his first and only late nineteenth century repertory ballet, The Nutcracker.

At just eight years of age, Balanchine landed himself the role of one of the elves in a production of Dream at the Mikhailovsky Theatre in St. Petersburg and from which time onwards he continued finding joy in reading the Bard's verses, some of which he even learnt off by heart in his Russian mother tongue.

Arriving in America, the great choreographer had an opportunity to produce in 1950 various dances for a dramatic version of the play, presented at the Shakespeare Memorial Theatre in Stratford, Connecticut. However, without his discovery of the evocative sounds of spells and elves as depicted in the crystal clear music of Felix Mendelssohn-Bartholdy, as he reveals in 101 Stories of the Great Ballets, he would never have realized his own version of this Shakespearean comedy. In fact, so important was the music that it in turn became the vital condition for the existence of his choreographic work.

Το στίλ του μπαλέτου

Στο τέλος της χορογραφίας συνειδητοποιούμε ότι το γκροτέσκο θεατρικό του Πύραμου και τη Θίσβης, που το ερμηνεύουν ο Πότος και οι σύντροφοί του στο τέλος της σαιξπηρικής κωμωδία παραλήφθηκε. Ο Μπαλανσίν ήθελε να δώσει στη Β' Πράξη του μπαλέτου ένα πιο νεοκλασικό στοιχείο καθαρά χορευτικό και γεμάτο εικόνες αγάπης, αφήνοντας κατά μέρος την πιο τραχιά φύση της Α' Πράξης.

Το επιβλητικό Γαμήλιο εμβατήριο του Μέντελσον τονίζει τη γαμήλια ευφορία που νοιώθουν τα νεόνυμφα ζευγάρια. Η Ιππολύτη στο φινάλε, όπως και στην Α' Πράξη, κάνει μια σειρά fouetté αλλά όχι ως αμαζόνα πολεμίστρια, καθώς αυτή τη φορά έχει τον σύζυγό της για παρτενέρ.

Το Divertissement των αυλικών το ακολουθεί ένα pas de deux ίσως αυτό είναι το μέρος που υμνεί περισσότερο τον έρωτα σε όλο το ρεπερτόριο του Μπαλανσίν. Είχε δημιουργηθεί για την Βιόλα Βερντί και τον Κόνραντ Λάντλοου, κι αργότερα έγινε το κορυφαίο κομμάτι με το οποίο αναμετρήθηκαν μερικά από τα πιο διάσημα ζευγάρια του New York City Ballet. Αλλέγκρα Κεντ και Ζακ ντ' Αμπουάζ, Σούζαν Φάρελλ και Πήτερ Μάρτινς, Γουέντι Γουήλαν και Τζοκ Στόκ ή Φίλιπ Νηλ. Οι χορευτές δεν χωρίζουν ο ένας από τον άλλον και στέκονται συνεχώς δίπλα δίπλα. Όταν η χορεύτρια πάει να απομακρυνθεί, εκείνος την εμποδίζει. Στο τέλος η μπαλαρίνα αφήνεται στην αγκαλιά του παρτενέρ της, σε μια χειρονομία γνήσιας αφοσίωσης και εμπιστοσύνης. Το μπαλέτο είναι ένα μείγμα χορού και παντομίμας. Ενώ στη Β' Πράξη θαυμάζουμε τη μεταφορική δύναμη της χορογραφίας στην Α' Πράξη κεντρίζουν το ενδιαφέρον μας οι ασυνήθιστες εντάσεις της ζωντανής και πιστής «αφήγησης». Ο Μπαλανσίν επιφυλάσσει πολλές εκπλήξεις σ' αυτήν την ερμηνεία της σαιξπηρικής κωμωδίας και τη μεταμορφώνει δημιουργικά σε παραμύθι, μια πραγματική απόλαυση για τα μάτια και την καρδιά.

The style of the ballet

Right at the end of the choreography nevertheless, we notice that the grotesque play of Pyramus and Thisbe, usually performed by Bottom and his companions at the end of the Shakespearian comedy, has not been performed. Balanchine wanted to give the second act of his ballet more of a formal neoclassical figure, of straightforwardly pure dance, rich with unforgettable images of love and thereby, shelving the rougher and more rugged nature of the first act.

Mendelssohn's majestic Wedding March instills a sense of marital bliss in the newly wedded couples. Hippolyta, as in the first act, performs another series of fouettés in the finale though at this point no longer as an Amazonian warrior, given that she now has an adoring husband as her partner.

The divertissement for the courtiers leads to a pas de deux which is probably the one that alludes the most to the sentiment of love, in the whole Balanchine repertoire.

Devised originally for Violette Verdy and Conrad Ludlow, it became a tour de force for some of the most illustrious couples to have come out of the New York City Ballet: Allegra Kent and Jacques D'Amboise, Suzanne Farrell and Peter Martins, Wendy Whelan and Jock Soto or Phillip Neal. The two protagonists of this pas de deux appear unable to separate from one another and are often side by side: whenever she moves away, he holds her back. At the end the dancer let's herself go in the arms of her partner, epitomizing a pure act of devotion and trust. Puck, challenges the forces of gravity in the ballets final scene. All together the ballet is a true mix of pure, dramatic and pantomimic dance. If in the second act we can admire the metaphorical force of the lines, in the first act we are attracted to the unusual tensions of a real and literal "story-telling", reserving various surprises in this particular reading of the Shakespearian comedy, which Balanchine makes dynamically fairy-tale like – a true feast for both the eyes and the heart.

Η παραγωγή της Σκάλας του Μιλάνου

Η Σκάλα παρουσιάζει το "Όνειρο" του Μπαλανσίν με καινούργια σκηνικά και κοστούμια Λουίζας Σπινατέλλι. Η διεθνούς φήμης σκηνογράφος δημιούργησε μια πανδαισία χρωμάτων. Καθώς το μπλε γίνεται πράσινο και μετά ροζ, βρισκόμαστε σ' ένα δάσος γεμάτο ξωτικά, τελώνια και νεράιδες και βλέπουμε τον επιβλητικό ελληνικό κλασικισμό μέσα από ένα νεοκλασικό πρίσμα. Ο κόσμος του Θησέα και της Ιππολύτης, της βασίλισσας των Αμαζόνων, συνυφαίνεται με το παραμύθι.

MARINELLA GUATTEI

© Teatro alla Scala

Μετάφραση: Ιουλία Βαγενά

The La Scala production

The La Scala production

The production presented by La Scala of Balanchine's Dream, has newly designed sets and costumes; Luisa Spinali, a professional of international renown, has created a veritable feast of colours which, from blue changing colours through green and to pink, enables us to see the forest populated by elves, gnomes and butterfly-fairies as if viewing a majestic Grecian classicism in a neoclassical key: the world of Theseus and Hippolyta, here the true queen of the Amazons, blends into the fairy-tale.

Marinella Guatterini

© Teatro alla Scala

Translation by Karl Burnett

Teatro alla Scala - BALLET COMPANY

THE PARTICIPANTS AT THE TOUR - CYPRUS 2005

DIRECTION

- Maria Di Freda** – Director of the Institutional Relationships
Frédéric Olivieri – Director of the Ballet Company
Andrea Valioni – Production Manager

ORGANIZATION AND ARTISTIC STAFF

- Elio Brescia** – Technical Director
Antonio Cunsolo – Logistics
Laurent Gerber – Stage Manager
- Marco Berrichillo** – co-ordinator of the Ballet Company
Elena Rizzi – Production and Tour dept. for the Ballet Company
Carla Vigevani – Press Office for the Ballet Company
Giuliano Merati – Inspector of the Ballet Company
- Gillian Whittingham** – Principal Ballet Minstress
Biagio Tambone – Ballet Master for the ballet school pupils
- Fabio Ghidotti** – Music assistant
Marcello Spaccarotella – Music assistant
- Walter Albisetti** – Doctor
Lorenzo Penné – Masseur

THE BALLET COMPANY

- Gilda Gelati, Principal – Marta Romagna, Principal – Vittorio D'Amato, Principal
Alessandro Grillo, Principal – Biagio Tambone, Principal – Michele Villanova, Principal
Mick Zeni, Principal

Laura Caccialanza, Soloist - Sabina Galasso, Soloist - Deborah Gismondi, Soloist - Sophie Sarrote, Soloist - Matteo Buongiorno, Soloist - Matthew Endicott, Soloist - Gianni Ghisleni, Soloist - Maurizio Licitra, Soloist - Riccardo Massimi, Soloist - Antonino Sutura Soloist

Lara Agnolotti, Corps de Ballet - Antonella Albano, Corps de Ballet - Stefania Ballone Corps de Ballet - Raffaella Benaglia, Corps de Ballet - Stefano Benedini, Corps de Ballet - Catherine Beresford, Corps de Ballet - Andrea Boi, Corps de Ballet - Chiara Borgia, Corps de Ballet
Isabelle Brusson, Corps de Ballet - Daniela Cavalleri, Corps de Ballet - Simona Chiesa, Corps de Ballet - Claudia Collodel, Corps de Ballet - Serena Colombi, Corps de Ballet - Giuseppe Conte, Corps de Ballet - Massimo Dalla Mora, Corps de Ballet - Beryl de Saint Sauver, Corps de Ballet - Azzurra Esposito, Corps de Ballet - Lorella Ferraro, Corps de Ballet - Licia Ferrigato, Corps de Ballet - Chiara Fiandra, Corps de Ballet - Massimo Garon, Corps de Ballet - Maria Francesca Garritano, Corps de Ballet - Daniele Lucchetti, Corps de Ballet - Antonella Luongo, Corps de Ballet - Patrizia Milani, Corps de Ballet, Lara Montanaro, Corps de Ballet - Roberta Nebulone, Corps de Ballet - Alessia Passaro, Corps de Ballet - Salvatore Perdichizzi, Corps de Ballet - Andrea Piermattei, Corps de Ballet - Francesca Podini, Corps de Ballet - Andrea Pujatti, Corps de Ballet - Jennifer Renaux, Corps de Ballet - Antonio Ruggiero, Corps de Ballet - Fabio Saglibene, Corps de Ballet - Serena Sarnataro, Corps de Ballet - Luigi Saruggia, Corps de Ballet - Luana Saullo, Corps de Ballet
Gianluca Schiavoni, Corps de Ballet - Maurizio Tamellini, Corps de Ballet - Danilo Tapiletti, Corps de Ballet - Maxime Thomas, Corps de Ballet - Monica Vaglietti, Corps de Ballet - Michele Vegis, Corps de Ballet - Francesco Ventriglia, Corps de Ballet - Massimiliano Volpini Corps de Ballet - Andrea Volpintesta Corps de Ballet - Caroline Westcombe Corps de Ballet - Corinna Zambon, Corps de Ballet - Giuseppina Zeverino Corps de Ballet - Nedo Zingoni, Corps de Ballet

TECHNICAL STAFF

Vincenzo Crippa, Lighting designer - Nicola Urru, Sound Department - Donato Ruggiero Chief electrician - Andrea Barca Electrician - Marco Boccaccini, Electrician - Enrico Sacchi, Electrician - Luciano Di Nicuolo, Chief property-man - Omar Benedetto, Props - Salvatore Muzzi, Props, Filomena Graus, Head of wardrobe - Raffaella Armiento, wardrobe/dresser - Paola dalla Rossa wardrobe/dresser - Maria Veronesi, wardrobe/dresser - Maurizia Anfusio, Head of hair make-up - Tiziana Libardo Hair and make up - Alfio Pappalardo, Shoemaker - Giuseppe Ferrara, Transport Department

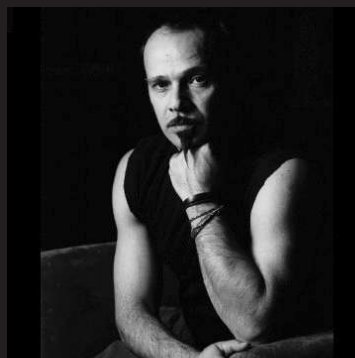
Marta Romagna

Gilda Gelati

Alessandro Grillo

Biagio Tambone

Mick Zeni

Michele Villanova

Vittorio D'Amato

Sophie Sarrote

Riccardo Massimi

Antonino Sutura

Deborah Gismondi

Sabina Galasso

Matthew Endicott

Laura Caccialanza

Gianni Ghisleni

Matteo Buongiorno

Maurizio Licitra

Συμμετοχή Κυθρίων χορευτριών

Λίγα λόγια για το Μπαλέτο Νέων Λευκωσίας

Το Μπαλέτο Νέων Λευκωσίας ιδρύθηκε το 1999 σαν μη κερδοσκοπικός οργανισμός. Σκοπός του είναι να ενθαρρύνει τους νέους ταλαντούχους μαθητές της πόλης μας και να ανεβάσει το επίπεδο του μπαλέτου στην πόλη μας. Η ομάδα αποτελείται από μαθητές 11 έως 18 χρονών, η επιλογή των οποίων γίνεται με την μέθοδο της ακρόασης, από δασκάλους – μέλη του Μπαλέτου Νέων Λευκωσίας. Μέλη του Μπαλέτου Νέων Λευκωσίας είναι 23 δάσκαλοι χορού, οι οποίοι προέρχονται από 16 διαφορετικές Σχολές. Τα Μέλη αυτά προσφέρουν εθελοντικά τις υπηρεσίες τους στη διδασκαλία καθώς και στη διοίκηση του Μπαλέτου Νέων Λευκωσίας. Στα τέσσερα χρόνια της λειτουργίας του, το Μπαλέτο Νέων Λευκωσίας έχει ανεβάσει δύο παραστάσεις: το κονσέρτο «Ντεμπούτο» το 2001 και το μπαλέτο «Σταχτοπούτα» σε μουσική Προκόφιεβ και χορογραφία Τέρενς Έθεριτζ το 2003. Στα χρόνια της λειτουργίας του, το Μπαλέτο Νέων Λευκωσίας οργάνωσε για τους χορευτές του διάφορα master classes με προσωπικότητες από το εξωτερικό. Εξασφάλισε επίσης υποτροφίες για ταλαντούχους χορευτές του που έλαβαν μέρος σε καλοκαιρινές σχολές μπαλέτου στη Ευρώπη και την Αμερική. Αυτή τη περίοδο το Μπαλέτο Νέων Λευκωσίας ανεβάζει το μπαλέτο "La Fille mal Gardee" το οποίο θα παρουσιάσει την άνοιξη του 2006.

Το Συμβούλιο του Μπαλέτου Νέων Λευκωσίας είναι:

Πρόεδρος	- Λίζα Τσαγγαρίδου
Αντιπρόεδρος	- Κλαίρ Μερσάντ Ανδρέου
Γραμματέας	- Ελπίδα Χαραλάμπους Οικονόμου
Ταμίας	- Έλενα Μαξούτη
Μέλη	- Αννίτα Χατζιευτυχίου Κυπριανίδου
	- Μαρία Χατζηαναστασίου Μηνά

Η συμμετοχή του Μπαλέτου Νέων Λευκωσίας στη παράσταση γίνεται σε συνεργασία με τον Επαγγελματικό Σύνδεσμο Χορού Κύπρου και σχολών μπαλέτου Λάρνακας

